

Resposta al secessionisme des de l'esquerra

Actualment, la classe treballadora a Catalunya no té referents amb capacitat per representar-la políticament i institucionalment. Uns referents que li ofereixin el mínim que cal exigir: la seva feina i la seva dignitat.

El 1978 les diferents forces socialistes van arribar a un acord que va cristal·litzar en el Congrés d'Unitat Socialista, que va suposar, vist en perspectiva, la degradació moral per als treballadors d'aquesta comunitat autònoma –la immensa majoria de llengua castellana– i la perpetuació de la seva posició subalterna. Des de llavors, els successius governs de la Generalitat de Catalunya no han fet sinó consolidar l'hegemonia del catalanisme / nacionalisme / secessionisme des d'una perspectiva essencialment exclouent i supremacista.

Destruït el potent anarquisme, domesticat el socialisme i confós el comunisme, l'esquerra a Catalunya es va plegar a la dreta oligàrquica catalana –una de les més corruptes d'Espanya i Europa–, que es va infiltrar, en un treball de dècades, en tots els ressorts de poder: mitjans de comunicació, educació, administracions públiques i un llarg etcètera que ho abastava absolutament tot; arribant, fins i tot, a negar a la ciutadania de cultura i llengua castellanes no només els seus drets, sinó fins i tot la seva pròpia existència com a tal.

Davant d'aquest estat de coses, a la gent de l'esquerra només se'ns oferien dues alternatives: abandonar, és a dir, marxar de Catalunya; o acceptar resignadament la situació i unir-nos a l'enemic de classe, per allò que “si no pots amb el teu adversari, uneix-t'hi”.

No obstant això, davant els gravíssims fets ocorreguts a Catalunya el 2017 –que podien haver portat a l'enfrontament civil i que, finalment, només van servir per aprofundir la fractura social que es gestava des de feia anys–, es va obrir una oportunitat perquè l'esquerra ressorgís com a tal amb la

Per Antonio Francisco Ordóñez /// Membre d'ASEC-ASIC i Crisol

L'ESQUERRA DEL 8 D'OCTUBRE

presència de destacats dirigents històrics seus tant a la manifestació del 8 d'octubre d'aquell any com en les posteriors que es van realitzar com a resposta al desafiament totalitari.

Aquesta esquerra ni se n'anirà de Catalunya ni s'unirà a l'enemic. S'ha d'organitzar i oferir una resposta al desafiament secessionista mitjançant un missatge clar que inclogui les següents premisses innegociables: Primera, que l'acció política de govern s'ha de centrar en l'eix social i s'ha de dirigir a aconseguir el benestar de les classes populars, assegurant feina per a tothom i la dignitat de totes les persones, independentment d'on hagin nascut i quins siguin els seus sentiments

de pertinença. Segona: Espanya és la nació cívica i política. Catalunya no té dret a l'autodeterminació, reservat segons el dret internacional als pobles sotmesos a dominació colonial o ocupació militar. I tercera i última: castellà, català i aranès són les llengües oficials de Catalunya, que han de conviure sense preferències a l'espai públic.

Aquestes premisses innegociables no pretenen negar la realitat política i social de Catalunya, però sí combatre els que la neguin en la seva realitat completa. Aquí no hi ha un sol poble, com tampoc existeix a la resta d'Espanya. Els que s'entestin en això, a imposar la seva cosmovisió, ens tindran al davant.

AQUÍ NO HI HA UN SOL POBLE, COM TAMPOC NO EXISTEIX A LA RESTA D'ESPANYA. ELS QUE S'ENTESTIN EN AIXÒ, A IMPOSAR LA SEVA COSMOVISIÓ, ENS TINDRAN SEMPRES AL DAVANT.

Seria convenient, per fer-se una idea total dels posicionaments d'aquesta esquerra que pren com a referent la data del 8 d'octubre, consultar el document “La Catalunya que volem per al segle XXI - Model proposat per a Catalunya”, elaborat per l'Assemblea Social de l'Esquerra de Catalunya / Assemblea Social de la Izquierda de Catalunya (ASEC / ASIC).

Allà s'hi poden trobar les idees-força d'aquesta nova esquerra: primer de tot, la redefinició de les premisses que han regit la política catalana des de finals del franquisme, amb la voluntat de construir una societat més justa i inclusiva.

Entre aquestes, que en una societat bilingüe cadascú pot expressar-se en la llengua que consideri oportú, i el sistema educatiu ha de tenir en compte, a l'inici del procés escolar, tant la llengua familiar d'origen com la situació econòmica de la família. O que només és democràticament assumible una concepció laica o aconfessional del poder respecte a la identitat: els sentiments de pertinença a una comunitat són acceptables, però només en tant que aquesta comunitat garanteix espais de llibertat, drets i empara totes les diferències. Δ